ſisse läks, teist otsa lahtitehha ja siis pühi sädida. Siis ütles ta:

„Kallid sõbrad! se mäng mis meie tänna mängime on üks üsna uus mäng, mis teie weel ial polle mänginud. Waatke, iggaüks meie seast wiskab korda mõda üht kuldrahha selle pütta sisse, kunni ta täis on. Sissa! hakkame peale! Kes meitest wiimse kuldrahha hunniko otsa panneb, saab keik selle pütta täie ommale. Minna tahhan essimenne olla," ja nende sõnnadega wiskas ta ühhe kuldrahha sisse.

„Sedda kuuldes ja nähhes jäid mehhed waikseks et nende hinge tõmbamist kuulda polnud, ja watasid kahwatand näoga ühhe teise otsa.

„Noh, hüdis würst, eks se mäng ei olle teie mele pärrast? Teie ei pea omma sõnna. Teie ütlesite jo, et olgo mäng mis tahhes, ja ni kõrge ehk maddal, kui minna arwan, ja nüüd ei tahha teie mitte. Kas kasso ei olle suur kül, mis wõitja siin wõib sada? Teie ollete mind mitmet puhko waewanud ja sallaja pilkamisse sõnnu minno ülle räkinud."

„Siin nihhutas iggamees õlla ja ütles et nül ni paljo rahha ei olle, et wõiksid wasto panna.

„Agga ommeti", ütles würst, „ollite ni julged ja ütlesite mulle, et ma ni kõrgesse, kui isse tahhan, peaks rahha sisse pannema. Teadke nüüd, et keik teie laimamised, kui olleks mul rahha pudus, mo kõrwa on tulnud; nüüd näete, omma silmaga kui paljo ehk wähhä õigust teil sellega olli. Ei mitte kehwadusse, waid tõssise meleparrandamisse polest ollen ennast sest lahti teinud ja tahhan ka kindlaks jäda, kunni ellootsani. Tahhate agga õnnelikkud perrewannemad olla, tahhate õiget hingerahho sada, oh! siis jätke sedda ärrarikkujat rahhamängi mahha, ja tehke enneminne head neile, kellele abbi tarwis lähhäb, sest neid on iggal aeal ja maal leida."

„Häbbi ja pahha melega läks iggamees omma teed ja jätsid nõuandjat sest päwast sadik rahhul. Pärrast olli kuulda, et nad omma keskes ni kaua mänginud, kunni kirrikowaeste arruse ollid sanud.